Sağlık Personeli Neden Mutsuz ve Umutsuz?

Şurası acı bir gerçektir ki, sağlık personeli kamunun üvey evlatları gibi muamele görmüş; etinden, sütünden, emeğinden bol bol yararlanılmış ancak, diğer kariyer memurlarından çok daha kötü şartlarda maaş ve özlük haklarına mahkum edilmiştir.

Taban maaşı gittikçe eriyen ve en düşüklerde kalan memur grubudur sağlıkçılar.

Diğer memurlara tek kalemde verilen maaşla oluşan farkın bir kısmı, sabit ek ödeme adıyla bir lütuf gibi ödenen, onun da gelir vergisi eline geçmeden kesilen, emeklilik hesabına zerre kadar faydası olmadığı için, maaşının yarı yarıya azalma korkusuyla 65 yaşına veya ölene kadar çalışmak zorunda kalanlardır sağlıkçılar.

Kayıtlarda yok sayılan emeğine karşılık, güya performansına göre verilen ek ödemenin her ay korkulu bir kumara dönüştüğü, çoğu zaman sıfır veya sakız parası kadar geldiği, pandemi gibi olağan üstü hallerde bir parmak bal niyetine verilen 3 aylık tavandan ödemenin de, gecekondu misali alçak tavan hesabına takılarak hüsrana uğratıldığı memurlardır sağlıkçılar.

Pandemi sürecinde bile kronik özlük sorunları çözülmeyen, pandemi yüzünden görev başında vefat ettiği halde şehitlik unvanı ve hakları çok görülen, göstermelik 3 ay tavan ödemesiyle abartılı reklam yapılan, sizin haklarınız kuru alkışla ödenmez denilerek gerçekten de ödenmeyen, alkışlar kesilince yeniden unutulan mazlumlardır sağlıkçılar.

Sadece hekimlerin emeklerinin performansa değer görüldüğü, çalışma ve fedakarlık söz konusu olduğunda “sağlık bir ekip işidir, hep beraber gayret edelim” denilerek gaz verildiği, ama ek ödeme ve gelir paylaşımında sadece hekimlerin aslan payını kaptığı, diğer personelin alçak ek ödeme tavanlarına mahkum edildiği, aslında hak ettikleri rakamları alsalar da dengesiz ve adaletsiz paylaşım oranlarıyla hekimlerin diğer çalışanlarla birbirine düşürüldüğü, genel idari hizmetler ve yardımcı hizmetler sınıfının sadece sabit ödeme alabildiği, temizlik, güvenlik ve veri girişi gibi destek hizmetlerinin döner sermaye paylaşımında yok sayıldığı, huzursuz ve mutsuz çalışan emekçilerdir sağlıkçılar.

Polislerin maaşı yakaladıkları suçlu sayısına bağlanmaz. İmamların maaşı kıldırdıkları namazların rekat sayısına veya okudukları hutbeye göre değerlendirilmez. Subayların maaşı yerine getirdikleri veya verdikleri emir sayısına göre hesaplanmaz. Öğretmenlerin maaşı okuma yazma öğrettiği çocuklar veya çözdükleri sorular kadar yapılmaz. Ama sağlıkçılar için durum böyle değildir! Hekimler yaptıkları sağlık hizmeti kadar puan alır. Hekim dışı personelin emekleri koca bir sıfır sayılır. Asıl olan hekimlerin ek ödeme almasıdır. Ayıp olmasın diye diğer personele de biraz koklatılır.

Diğer memurlar her ay ne kadar maaş alacaklarını bilir, ama sağlıkçılar bunu asla bilemez! Hastane yönetimleri bütçeyi zorlar, toparlanmak için ek ödemeleri kısıtlar. SGK sağlık harcamalarını baskılar, gelirler azalır, giderler artar, pratik çözüm olarak ek ödemeler kısıtlanır. Velhasıl her ay sağlıkçıların yaşadığı kronik stres kaynağıdır maaşlarının ne kadar yatacağı!

Memurların baş belası olan vergi dilimleri sağlıkçıları da feci şekilde acıtır. Her yıl Temmuz ayında sözde maaş zammı yapılmış olsa bile, ellerine geçen net maaş tutarı 6 ay önceki Ocak maaşından daha düşüktür! Dev patronların ve şirketlerin çoğu kere yüzsüzlükten biriken vergi borçları her fırsatta silinir, düşürülür, ötelenir ama sağlıkçılar gibi bordrolu çalışanların vergileri kuruş sekmeden ve ellerine geçmeden kesilir. Maaş zamları da koca bir yalan olur.

Diğer memurların dilediği gibi kullanabildikleri yıllık izinler sağlıkçılar için pahalı bir lüks haline gelmiştir. Çünkü kullanırlarsa ek ödemeleri ceza olarak kesilir. Sürekli ve sabit giderlerini ödemeleri zorlaşır. Tatile çıksalar da döndüklerinde zehir edilir. Yani sağlıkçılar tatil günlerini parayla satın aldıkları için kolay kolay çıkamazlar. Kamuda birikmiş izin gün stoğunda sağlıkçıların lider oldukları tahmin ediliyor!

Pandemi sürecinde görüldüğü gibi, sağlığın en riskli meslekler arasında olduğu bellidir. Özellikle son 20 yıldır sağlıkta dönüşüm programını fiilen çalışarak gerçekleştiren sağlıkçıların emekleri yok sayılmış, 2018'de büyük bir fiyasko şeklinde çıkarılan yıpranma kanunu içinde değerlendirilmemiştir. Daha önce 6-7 yıl boyunca sözü edilen, umut verilen yıpranma payında çok sınırlı ve adeta vermemeye odaklı bir oran ve hesaplama şekli tayin edilmiş, mevcut çalışanların hizmetlerine fayda etmemiş, halen çalışanların ancak 10 yıl sonraki emeklilik hesaplarına yansıyacak şekilde ulaşılmaz bir noktaya konulmuştur. Bu hali ile sadece mesleğe yeni başlayanlara sınırlı bir faydası olacaktır. Bu eksik ve haksız kanun düzenlemesi de hem siyasetçilerin hem de beceriksizliği tescillenmiş yetkili sendika ağalarının istismar ettiği bir sorun olmuştur.

Askeri personelin subay-astsubay olarak her hangi bir eğitim ve meslek ayrımı olmaksızın yıllardan beri yararlandırıldığı 3600 ek gösterge hakkı sağlık personeline bir türlü verilmemiş, verileceği söylendiği zamanlarda ise sadece hemşirelerin adı anılarak personel arasında huzursuzluğa neden olunmuştur. Meslek bazında tıpkı subay-astsubaylar gibi eğitim farkına bakılmaksızın tüm sağlık hizmeti sınıfına 3600 ek göstergenin çoktan verilmiş olması gerekirdi.

Sağlık personeli, içinde aynı işi yapan ama çok farklı atama usulüne tabi tutulan, dönemsel olarak bazılarının kayrıldığı, bazılarının mağdur bırakıldığı 3+1, 4+1, sözleşmeli, vekil gibi değişik statülerin olduğu değişik bir gruptur.

Hastanelerde çalışanlar yıllar önce kıtlık şartlarına göre hazırlanmış yemek yönetmeliği yüzünden yetersiz ve kalitesiz yemekler yemeye mahkumdur. Ya evden bir şeyler getirecek veya hastaneden yiyerek sindirim sistemini de zora sokacaktır. Mesela yemeklerde öğün başına verilen çiğ et gramajları yetersizdir. Yemekler 3 öğün olarak ihale edilir ama idari istek sonucu firma 4. çeşidi ek ücret almadan çıkarır. En düşük fiyat esasına göre 3 çeşit için yapılan ihale sonucu en ucuz veren firma 4 çeşit yemek verirse 6-7 TL gibi rakamlar için kullanılan malzemelerin kalitesi ve miktarları ne kadar sağlıklı olabilir?

Sağlık sendikaları yetkili olana kadar en ateşli muhalif kesilen, yetkili olunca yönetime karşı süt dökmüş

kediden öte poz veremeyen, mesailerinin çoğunu eş dostlarının sözleşmeli atama kulislerine harcayan, ileride bir koltuk kapabilmek için siyasetçilere yanaşılan, sendika yönetimine geçince içlerinde saklı kalan lüks yaşamaya hevesli canavarın serbest kaldığı, ilk iş olarak maaşlarını ve makam arabalarını yükselten, utanç ve usanç kaynakları olmaktan öteye gidememiştir. Sahada sırılsıklam ter dökerek çalışan, 24 saat kesintisiz emek veren aziz sağlıkçıların iradelerini, ucuz hesaplar için peşkeş çeken, üyelerin seslerini duyurmaktan ziyade bastırmaya odaklanan, sahte kahramanlar yuvasıdır yetkili sağlık sendikaları. Gelenin gideni arattığı, kalitenin sürekli düştüğü, fiyasko işlerin üretim merkezidir yetkili sağlık sendikaları. Bu yüzden üyelerinin inancı ve saygısı kalmamış, tepki vermeye dahi değer görülmemiştir artık.

Hekim dışı sağlık personeline özel sendikaların olmaması da ayrı bir sorundur. Çünkü mevcut sendikaların talepleri üyeler arasında çıkar çatışmasına yol açtığı için yargısal boyutta olumsuz karşılanmaktadır. Hekim dışı sağlık profesyonellerini kucaklayan ve sorunlarını çözmeyi ilke edinen sendika veya diğer STK'ların kurulumu da geciken bir ihtiyaçtır.

Kısaca sağlıkçılar bunlar yüzünden mutsuz ve umutsuz kaldılar. Bekledikleri şeyler de insaf, adalet ve hakkaniyettir sadece.

Ne dersiniz, çok beklerler mi?

Görsel Kaynağı:
https://insights.omnia-health.com/coronavirus-updates/how-protect-wellbeing-healthcare-staff-covid-19-crisis

---

Kurbanlarımızı Bizzat Kesmeye Çalışalım!

Allah'a şükürler olsun ki, biz aciz kullarını Rabbimize ve birbirimize "yaklaştıran" bir Kurban Bayramına

daha kavuşmak üzereyiz.
Evet, “Kurban” yakınlaşmak, yaklaşmak anlamlarından geliyor. Sevdiklerimize yakın olmak isteriz. Akrabalarımız da öyledir. Akraba ve kurban aynı kelime kökünden çıkar.
Hz. İbrahim a.s. dan bu yana mü’minler Allah’a yakınlaşmak için kurban keserler. En son ve hak din olan İslam’ın eşsiz kaynağı Kur’anı Kerim’de Rabbimiz: “***O Halde, Rabbin için namaz kıl, kurban kes***.” (Kevser/2) buyuruyor. Biz Müslümanlar da Sevgili Peygamberimizin s.a.v. gösterdiği gibi kurbanlarımızı keser ve paylaşırız.

Kurban yaklaşmak olduğuna göre, kurban kesen insanların Rabb’lerine yaklaşması maddi değil manevi boyutta yaşanacaktır. Duygu, düşünce, his ve inanç boyutunda bir gelişimden söz ediyoruz. Durum böyle olunca, kurban kesimi sırasında özel bir deneyim yaşanması gerekir. Bu deneyimin en güçlü yaşanma şekli bizzat kurbanımızı kendimizin kesmesiyle ortaya çıkar. Zaten ayet-i Kerime de “kes” diyor, “kestir” demiyor.

Satın aldığımız bir arabayla ilgili farklı deneyimlerimiz olabilir:
1-Arabamızı bizzat sürebiliriz.
2-Arabamızı başkası sürerken ön koltuğunda seyahat edebiliriz.
3-Arabamızı başkası sürerken arka koltuğunda seyahat edebiliriz.
4-Arabamızı başkası sürerken uzaktan seyredebiliriz.

Bu seçenekler arasında en yoğun his ve duyguları şüphesiz 1. seçenekte yaşarız. Çünkü tam bir sorumluluk ve fiili kontrol vardır. Sahibi olduğunuz aracı korku, zevk, merak ve heyecan gibi farklı duygular içinde sürer, hareketlerinizden sorumlu olmak, beraberinizde seyahat edenleri de düşünmek zorunda kalırsınız. Diğerleri de sırayla farklı duygu ve düşünce deneyimleri yaşatır.
Hiç kimse, sahibi olduğu aracı bizzat sürerken aldığı zevki başka birisi sürerken duyamaz! Özellikle yabancı birisi sürüyorsa. Kendi ailesinden oğlu, kızı veya eşi sürdüğünde gururlanır elbet. Ama başkaları sürdüğünde öyle olmaz.
Kurban kesmek de böyledir. Özellikle erkeklerin kendi kurbanlarını bizzat kesmesi, kan akarken, Allah için bir can feda edilirken yaşanan manevi yoğunluğu, acizliği ve dünyadan kopup gitmenin kolaylığını bizzat görmesi, yaşaması lazımdır. Kurban kesmeye hevesli ve becerisi uygun kadınlar da bizzat bu deneyimi yaşamalıdır.

Kurban kesen kişiye bir sükunet gelir. Canın ve canlı olmanın kıymetini anlar. İbadet niyetiyle bile olsa can almanın zorluğunu, manevi sorumluluğunu hisseder. Şiddet ve cinnet duygularından sıyrılır. Hayatın söz konusu olduğu anlarda küçük şeylere takılmanın yanlışlığını görür.

Kurbanı bizzat kesmek elbette iyidir. Ancak, aynı günde birden fazla kurban kesmek ve etlerini paylamak bile duygularda köreltmeye, acıklı olan bu durumu kanıksamaya yöneltebilir. Kesme işini de abartmamak lazım. Kendimden biliyorum! Bir defasında nasip olmuştu ve ailemiz adına 3 kurbanı birden sırayla kesip etlerini paylamıştım. Bütün gün et ve bıçakla uğraşınca algılarım da değişmişti. Akşama ziyaretimize gelen sevgili bacanağımın, kısa kollu gömleğinden çıkan kollarına bakarak, bıçağı nereden takıp kemiği nasıl sıyıracağımı gözümle hesap ederken yakaladım kendimi!! Sürekli yapılan

işlerde mesleki yozlaşma başlar. Zaten, Osmanlı döneminde kasapların merhamet ve şefkat gibi insani duyguları zayıflamasın diye 6 ayda bir zorunlu izne çıkarılmaları ve tarım gibi işlerle meşgul edilmeleri de bu mesleki yozlaşmayı engellemek içindi.

Kurban Bayramları toplumda sevgi ve dayanışmayı arttırır. Zenginlerin mallarından fakirlerin haklarını ayıklayarak tıpkı zekat gibi bereketlenmesini sağlar. Şiddet olaylarını azaltır. Karı-Koca arasında muhabbeti geliştirir. Çocuklar ile birlikte ailecek hayır ve hasenat çalışması yapmanın mutluluğunu yaşatır.

Son zamanlarda ülkemizdeki Müslümanlar arasında, yurt dışında bağış yolu ile kurban kestirmek moda oldu. Tıpkı bilgisayar oyunu gibi uzaktan kumandalı ve hassas olanlar için video gösterimli sıradan bir etkinliğe dönüştü. Bunun çeşitli nedenleri var. En başta daha ucuz ve zahmetsiz olması, cemaat ve derneklerin ısrarlı talepleri ve daha kötü durumdaki Müslümanlar için yardım isteği. Maddi durumu çok iyi olan ve hem Türkiye'de hem de yurt dışında birden fazla kurban kesebilenleri hariç tutmak üzere, bu akımı doğru ve sağlıklı bulmuyorum.
Şu sebeplerden dolayı:
-Kurban kesen kişi hiç bir duygu ve yakınlaşma hissetmeden yasak savar gibi para bağışı ile ibadetin ruhunu yaşayamıyor.
-Etrafında yaşayan fakirlerin ve akrabalarının haklarını ihlal ediyor.
-Kurban ibadetini yıllık vurgun gibi gören art niyetli STK ve kişilerin emellerine hizmet ediyor.
-Kurbanını dışarıdan alarak ülke ekonomisine ve yerli üreticilere zarar veriyor.

Kurban ibadetini tamamen et satışına çeviren ve adeta kasaptan sipariş boyutuna getiren zincir market ve kar odaklı yerli STK uygulamaları da sakıncalıdır.
Uzun lafın kısası, Kurbanımızı mümkün olduğu kadar kendimiz keselim. Yapamıyorsak, kesim sırasında yanı başında duralım. Kurbanımızı sevelim, okşayalım ve kutlu yolculuğuna güzellikle gitmesi için yanında nöbet tutalım. Et niyetiyle değil, ibadet niyetiyle kurban ettiğimizi, kurbanların etlerinin veya kanlarının değil, Rabbimize sadece niyetlerimizin gittiğini unutmayalım.
Allah her Müslüman kardeşimize kendi kurbanını gönül hoşluğuyla alabilmeyi, güzellikle ve bizzat kesebilmeyi, mübarek etini en güzel şekilde hayırlara vesile edebilmeyi nasip eylesin!
Amin!…

Kaynaklar:
Görsel: http://knowledgebase.lookseek.com/Dorset-Sheep.html
–https://islamansiklopedisi.org.tr/kurban
–https://kuran.diyanet.gov.tr/mushaf/kuran-meal-2/kevser-suresi-108/ayet-2/diyanet-isleri-baskanligi-meali-1
–https://www.diyanethaber.com.tr/kurban/kurbani-kadinlar-kesebilir-mi-h1096.html
–https://www.kelambaz.com/osmanlida-kasaplik/